

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bayerischer
Verwaltungsgerichtshof (Niemcy) w dniu 3 grudnia 2018 r. – Deutsche Umwelthilfe e.V. / Freistaat
Bayern**

(Sprawa C-752/18)

(2019/C 54/14)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bayerischer Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Deutsche Umwelthilfe e.V.

Strona pozwana: Freistaat Bayern

Pytania prejudycjalne

Czy

1. zawarta w art. 4 ust. 3 akapit drugi Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) zasada, zgodnie z którą państwa członkowskie są zobowiązane do podjęcia wszelkich właściwych środków w celu zapewnienia wypełnienia zobowiązań wynikających z traktatów lub z aktów instytucji Unii,
2. ustanowiona w art. 197 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) zasada skutecznego wdrażania prawa unijnego przez państwa członkowskie,
3. zagwarantowane na mocy art. 47 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej prawo do skutecznego środka odwoławczego,
4. wynikające z art. 9 ust. 4 zdanie pierwsze Konwencji o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska (konwencji z Aarhus) zobowiązanie państw stron do skutecznej ochrony prawnej w sprawach dotyczących środowiska,
5. uregulowane w art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE zobowiązanie państw członkowskich do zapewnienia skutecznej ochrony prawnej w dziedzinach objętych prawem Unii,

należy interpretować w ten sposób, że sąd niemiecki jest uprawniony – ewentualnie wręcz zobowiązany – do zarządzenia aresztu względem funkcjonariuszy publicznych niemieckiego kraju związkowego, celem wyegzekwowania w ten sposób ciążącego na kraju związkowym obowiązku aktualizacji planu ochrony jakości powietrza w rozumieniu art. 23 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/50/WE z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie jakości powietrza i czystszej powietrza dla Europy (Dz.U. 2008, L 152, s. 1) o określonym zakresie minimalnym, gdy na mocy prawomocnego orzeczenia nakazano temu krajowi związkowemu dokonanie aktualizacji uwzględniającej ten zakres minimalny i

- zastosowane wobec kraju związkowego wezwania pod rygorem grzywny oraz nakazy zapłaty grzywny pozostały bezskuteczne,
- wezwania pod rygorem grzywny oraz nakazy zapłaty grzywny nie wywierają znaczącego przymusu, nawet gdyby w wezwaniach lub nakazach zastosowano wyższe kwoty niż dotychczas, ponieważ zapłata grzywnien nie wiąże się dla kraju związkowego zobowiązanego na mocy prawomocnego orzeczenia z uszczerbkiem majątkowym, stanowi natomiast jedynie przekazanie nakazanej kwoty z jednostki rachunkowej w ramach budżetu kraju związkowego do innej jednostki rachunkowej w ramach budżetu kraju związkowego,
- kraj związkowy zobowiązany na mocy prawomocnego orzeczenia oświadczył zarówno przed sądami, jak również publicznie – w tym również poprzez swych politycznych funkcjonariuszy publicznych najwyższego szczebla przed parlamentem – że nie wywiąże się z obowiązków nałożonych przez sąd w związku z planem ochrony jakości powietrza,

- prawo krajowe zasadniczo przewiduje instytucję aresztu dla celów egzekucji orzeczeń sądowych, jednak krajowe orzecznictwo trybunału konstytucyjnego sprzeciwia się zastosowaniu właściwych w tym zakresie przepisów do sytuacji tego rodzaju, jak rozpatrywana w niniejszej sprawie oraz
- prawo krajowe nie udostępnia środków przymusu, które byłyby bardziej celowe od wezwań pod rygorem grzywny i nakazów zapłaty grzywny, stanowiąc jednocześnie łagodniejszą ingerencję od aresztu w sytuacji tego rodzaju, jak rozpatrywana w niniejszej sprawie i zastosowanie takich środków przymusu nie może mieć miejsca również ze względów rzeczowych?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal d’instance d’Aulnay-Sous-Bois (Francja) w dniu 3 grudnia 2018 r. – LC, MD / easyJet Airline Co. Ltd

(Sprawa C-756/18)

(2019/C 54/15)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal d’instance d’Aulnay-Sous-Bois

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: LC, MD

Strona pozwana: easyJet Airline Co. Ltd

Pytanie prejudycjalne

Czy artykuł 3 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91⁽¹⁾ (zwanego dalej „rozporządzeniem nr 261/2004”), należy interpretować w ten sposób, że aby móc się powołać na przepisy rozporządzenia, pasażerowie powinni udowodnić swoje stawienie się na odprawę?

W razie odpowiedzi twierdzącej, czy art. 3 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 261/2004 stoi na przeszkodzie systemowi domniemania zwykłego, w świetle którego warunek stawienia się pasażera na odprawę uznaje się za wykazany, jeżeli tenże pasażer posiada rezerwację przyjętą i zarejestrowaną przez obsługującego przewoźnika lotniczego w rozumieniu art. 2 lit. g)?

⁽¹⁾ Dz.U. L 46, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rajonen syd Chaskowo (Bułgaria) w dniu 4 grudnia 2018 r. – QH / Wyrchowen kasacionen syd na Republika Byłgarija

(Sprawa C-762/18)

(2019/C 54/16)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Rajonen syd Chaskowo

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: QH

Strona pozwana: Wyrchowen kasacionen syd na Republika Byłgarija